

Petre Curticăpean

INTĂRSIE PE SUFLET

Se dedică nepoților

Sabin, Codin, Alina și Călina

Petre Curticăpean

INTARSIE PE SUFLET

Editura NICO

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CURTICĂPEAN, PETRE

*Intarsie pe suflet / Petre Curticăpean; ed.: lector
Nicolae Băciuș. - Târgu-Mureș : Editura Nico, 2013*

I. Băciuș, Nicolae (ed.)

II. Raetki, Geo (Pref.)

III. Cristescu, Mariana (Pref.)

ISBN 978-973-1728-54-3

821.135.1-1

Coperta și ilustrațiile de Mihai Pânzaru

Editura NICO

Str. Ilie Munteanu nr. 29

Târgu-Mureș

Apărut 2013

Copyright © Petre Curticăpean 2013

Toate drepturile rezervate

Lector Nicolae Băciuș

Format 32/61X86, coli tipo 5,75

Culegere Monica Curticăpean

Tehnoredactare Sergiu Băciuș

Tiparul executat la Intermedia Group

Târgu-Mureș, str. Cuza Vodă nr. 57

ROMÂNIA

Pe-alei de azalee

Venerabil și onorabil prin viața-i de dascăl, poetul care scoate, iată, al zecelea volum se visează adolescentin, pe alei de azalee, în grădina ceaștă, stăpân peste atol împrejmuit de ape senine. Versul său nu-i căutat, scrie parcă dintr-o suflare, și-n rimă, și-n alb, și scurt, și poeme – de parcă distinsul profesor ar ține vreo lecție deschisă, neapărat una de la suflet la suflet, despre viață pur și simplu. Se mărturisește, cu modestia-i definitorie sau răsățăându-se, "un biet ostatic/în războiul cumplit/în care poezia/iși cerne aleșii", deși ar avea cu ce să-și demonstreze statutul de cărturar de soi. Are și la ce medita după o viață lungă și plină, dar nu se sfiește să scrie încă de dragoste.

Trăiește, visează, iubește, la fel de tânăr în cuget și-n simțire, fiindcă Domnul chiar i-a lăsat, cum l-a implorat în vers, vie imaginația. E teribil de sincer în simplitatea cu care își anunță epitaful dorit – "a fost un om cinstit și drept" -, însă pentru cei ce răsfoim (măcar) acest al zecelea volum e foarte clar că dascălul de profesie Petre Curticăpean se arată Poet prin vocație.

GEO RĂEȚCHI

„Mobilă și durere” !?!

„Intarsie pe suflet” își intitulează Petre Curticăpean volumul de versuri de față, apelând, în mod mai puțin obișnuit, la un termen definind o tehnică de... „chirurgie plastică” a mobilierului de lux ori a unor, mai mici sau mai mari, străvechi ori moderne, obiecte de decor sau cult. Căci metoda de decorare prin intarsie este cunoscută încă din Antichitate, în mormântul din piramida faraonului Tutankhamon descoperindu-se mobilier decorat cu intarsie de pietre prețioase, aur, fildeș etc.

Nu doar Egiptul, ci și în palatele somptuoase ale Orientului – în Persia, India, China, Japonia –, meșteri neîntrecuți imaginau cele mai diverse tipuri de piese cu intarsii scumpe, de la paviment parchetat cu lemn, până la mobilier, casete, relicvare folosite în ceremoniile religioase etc.

Petre Curticăpean ne propune, însă, nici mai mult, nici mai puțin, o ... „Intarsie pe suflet”, fiindcă, sugerează el: „Poezia adevărată/ îmi pare/ ca o/intarsie pe suflet,/ ca o/ incizie simbolică/ spre adâncimile/ insondabile/ ale sentimentelor./.../” („Sugerare”).

Îndrăzneță și... dureroasă alegere a „materialului”, dacă ne gândim că furnirul era, și a rămas, principala materie primă folosită la intarsie, ca și, mai rar, ce-i drept, colții de elefant - fildeșul, carapacea de broască țestoasă, metale fine etc., aplicate pe suprafețe de lemn exotic, de la albul de cimșir până la negrul de abanos.

Temerar, așadar, demersul poetic al ardeleanului cuminte, introspectiv, pe cât de romantic, pe atât de discret: „nu-mi place/ să mă expun/ nici privind împlinirile/ și nici dorințele/ .../ dacă aș face-o/ aș avea senzația/ că mă expun gol/ în fața oamenilor/or, tocmai pentru a evita/ o astfel de senzație,/prefer să-mi cenzurez/ toate dorințele/ și să le ascund/ chiar și de mine” („Dorințe ascunse”); „Și ne-om iubi topindu-ne-n amurguri/ Vom săruta

întâii zori roșcați/ Privind eternitatea cum se scurge/ În brazi suiți pe creste, în Carpați// Vom obosi privindu-ne în suflet/ Prin ceața despuiată din vâlcea/ Strivindu-ne-n îmbrățișări proscrise/ Adânci ca ochii tăi de peruzea// Apoi ne vom ascunde-ntre petale/ Sau după fulgii de omăt divin/ Ne-om cufunda-ntre stelele din ceruri/ Cu care ne vom contopi deplin” („**Și ne-om iubi**”).

Să explicăm! Cel mai simplu tip de intarsie folosește două foi de furnir, lipite temporar între ele, tăiate cu un firez fin. Rezultă două panouri, contrastante, cu același design. Acesta va fi ulterior decupat, lipit, lăcuit etc. Are, oare, sufletul Poetului, duritatea, culorile și, mai ales, toleranța la durere pe care o implică străvechiul ritual de incizie asupra lemnului, unde ascuțimea și finețea lamei de cuțit sunt de importanță capitală? Să vedem: „Ciudatele mele/ răstigniri/ cioplite în corpul/ copacilor/dormitează/ în imensitatea parcului,/ trimițând spre veșnicie/ răsuflarea lor/ mută și trufașă,/ vrând, parcă,/ să spună că/ nimic nu e veșnic/ decât ele” („**Veșnicie**”).

Aflăm de la specialiștii de azi că procesul de marchetărie (tăierea furnirului pe desen) și intarsiere era scump, necesitând o bună perioadă de timp pentru cunoașterea și învățarea tehnicilor. „Diverse tipuri de esențe de lemn exotice erau importate, apoi tăiate sub formă de furnir de diferite grosimi, în funcție de perioadă, apoi asamblate pe suportul de lemn cu clei de origine animală, și, în final, șlefuite și finisate cu shellac sau ceară.”

Multă trudă până a atinge măiestria! Dar ce satisfacție! „Trăiesc acut sentimentul că/ nu sunt decât/ un biet ostatic/ în războiul cumplit/ în care poezia/ își cerne aleșii.// Mi-ajunge, totuși,/ gândul/ că am ajuns/ printre cei triați.// E-un sentiment/ fericit/ de împlinire” („**Ostatic**”); „Încerc de-o viață/ să domesticesc/ niște nărăvașe/ insecte/ și să le fac/ să se așeze/ în forma dorită.// Cred că era mai ușor/ de dresat/ elefanți sau/ hipopotami.// Dar satisfacția/ de a vedea/ micile litere-

zburătoare/ angrenate în stol/ sau aranjate/ în pagină/ e mult mai aleasă/ estetic./.../ („**Litere**”).

În Roma antică se folosea o mare varietate de esențe de lemn, în special lemn exotic, importat, tăiat sub formă de furnir. Este o informație interesantă, deși controversată, fiindcă îmi imaginez că un colos precum Imperiul Roman nu era nevoit să importe (!), ci lua cu japca din teritoriile cucerite. Pliniu cel Bătrân amintește despre piese de mobilier din lemn... comun, la Roma, decorate cu „o coajă de lemn scump”. Inevitabil, gândul mă poartă către codrii de nepătruns, altădată, ai Daciei Felix, „mană cerească”, de mii de ani, în egală măsură, pentru năvălitori, cuceritori și vânzători de țară. „Privesc/ înspre păduri/ urmele verii/ păstrate-n toamnă.// Printre crengile plopilor/ despuiate de frunze,/ oamenii/ îmbrăcați în culori vii/ par fantome mecanice/ mișcându-se fără/ un scop și un sens anume,/ ai crede chiar fără rost/ - nuanțe de iarbă/ arsă de secetă/ plâng asfințitul -/ alături de stafile/ celor în costume cermite/ și care-și plimbă bătrânețea/ sub razele calde/ ale soarelui”/.../ („**Alăturare ciudată**”); „visez să-i întâlnesc pe acei oameni/ adevărați/ căroră să le spăl picioarele/ cu gândurile mele/ cele mai curate/ mulțumindu-le/ pentru că există/ și pentru că i-am întâlnit” („**Vise...**”); „s-atârnă migrene/ la margini de lumi/ umbrind voioșia/ din suflet/ și răspândind/ în jur doar miasme/ la toate s-adaugă/ o ciudată lehamite/ de tot și de toate/ desigur trec/ printr-o pasă proastă/ singura cale e/ ieșirea în lume/ acolo e atâta disperare/ încât/ îți revii ușor” („**Migrene**”).

Vremea a trecut, intarsia a rămas, traversând Evul Mediu și epocile următoare cu grație și strălucire. „La Florența, în 1478, existau 84 de ateliere de «intarsiatori» și alți decoratori de mobilier de lemn. Giorgio Vasari vorbea despre perspectivele construirii desenului pentru intarsie având cel mai vechi subiect Catedrala din Siena (1503) și ușile «Camerelor lui Raphael» de la Vatican”.

În Germania secolului al XVI-lea, în atelierile de la Ausburg, mobilierul va fi decorat cu ornamente și imagini. În

aceeași perioadă, apare și în Anglia marchetăria cu furnir colorat, utilizându-se, însă, o paletă restrânsă de esențe deschise și închise la culoare, în principal verde și roșu.

Un pas important în prelucrarea materialelor ce compun marchetăria (până acum tăiate cu dalta) avea să fie descoperirea traforajului, la mijlocul secolului al XVI-lea.

În 1640, orașul belgian Antwerpen devine faimos datorită cabinetelor furniruite și decorate cu baga și abanos. Dar marchetăria era folosită și de vecinii olandezi, celebre fiind atelierele din Amsterdam, unde, pentru cabinetele luxoase, încă de la sfârșitul secolului al XVI-lea se produceau cele mai spectaculoase piese de mobilier, cu ornamente florale pe furnir din lemn de trandafir și abanos.

Un alt tip de desen în tehnica intarsiei este arabescul, preluat de asemenea de industria mobilei, inspirat din modelele islamice, utilizând doar două tipuri de lemn, unul pentru desen, și celălalt pentru fundal.

În secolul al XVIII-lea, în Franța, apare decorarea cu motive geometrice, numită parchetărie. De acolo derivă și termenul de parchet, atribuit ulterior dușumelelor noastre.

La mijlocul secolului al XIX-lea a început utilizarea traforajului mecanic, care permite acoperirea unor suprafețe mai mari cu furnir, devenind ulterior o extrem de populară și accesibilă formă de decorare a mobilierului.

Putem vorbi mult și bine despre intarsie, despre tehnicile spectaculoase ale artizanilor de pe toate meridianele, despre splendidul mobilier românesc – altădată fala exportului, despre fabricile de la Târgu-Mureș, Arad, București etc., etc., astăzi pe butuci, ca întreaga industrie a acestei țări aflate în cădere liberă, despre „Mobilă și durere” (titlul unei comedii de Teodor Mazilu, care se mai joacă și acum, la Teatrul „Nottara”, în regia Alice Barb, și în care se moare la final!), dar nici mobila, nici durerea nu constituie subiectul tentativei mele de a prefața volumul de versuri

al lui Petre Curticăpean, minunat ilustrat de graficianul Mihai Pânzaru –PIM, el însuși un poet al imaginii.

În loc de orice altă încheiere, invitație, totodată, la lectură, această frumoasă – antologică, în accepția mea – poezie din volumul care, ca de obicei, ...,se dedică nepoților Sabin, Codin, Alina și Călina”:

Amurguri transilvane

*Amurguri pasc pe dealuri obosite
Când vulturii se-ncaieră-n înalt
Și umplu valea plină de ispite
Topite în structura de bazalt.*

*Coboară ceața-n burguri transilvane
Și plâng oierii-n fluiere doinind
Se-ogoaie forfota dinspre saivane,
Torcând alene vise rând pe rând.*

*Dinspre fânețe se ridică-n slave
Tăceri trezind invidie în cer
Desprinse de pe Mureș și Târnave
În somn molatic se topesc și pier.*

*Poetului îi mai rămâne vreme
Să cearnă-n rime iederă și vin
Să le îmbrace-n straie de poeme
Odăjdii să le-atârne din senin.*

„Carte frumoasă, cinste cui te-a scris!”

MARIANA CRISTESCU

Poezia

*Poezia
nu e decât
proiecția incertă
a unor sentimente
ce aparțin
doar autorului*

*Orice asemănare
cu lumea reală
e o plăsmuire
a cititorului
ce caută în toate
un sens
și atunci recrează
o altă poezie*

*Vremelnic
poate fi și acesta
un adevăr.*

Casă în câmp

*Aș vrea să am o casă pe o coamă-n munte
Spre ea să am alee de-azalee,
Pe cer să-mi semăn câmp de stele multe
Și nopțile-n delir ceresc să-mi steie.*

*Peste cerdac să-mi crească gențiene
Cu-albastrul lor din cer cules sub lună,
Păduri-mesteceni să-mi umbrească gene
Și-n seri târzii să le aud cum sună.*

*Nescrise doruri să-mi doinească-n pagini
Dospite în genuni umbrite-n ceață,
Liane - șerpi să curgă în imagini
Și să-mi vrăjească zorii-n dimineață.*

Remember

*În tabăra mea de sculptură
uitată în poala
unei păduri
prelinse
până la marginea
orașului
nu s-a mai
întâmpat
nimic
atâția ani
cât a rămas
singură
fără mine.*

*Parcă, intenționat,
n-a schimbat
nici măcar
poziția exponatelor*

*Poate, doar iarba
s-a schimbat
într-una mai
proaspătă*

Dor

*Peste pârâu
o fată
visează în tăcere
iubitul
părăsit prin
nu-știi-ce coclauri
- poate singur și el -
spunându-și dorul
doar vântului
ce nu mai bate
decât pentru ei.*

Clepsidră

*Pe vechile cărări
pe care-mi purtam pașii
cu inconstiența vârstei
nu s-a păstrat
nici măcar nisipul
pe care-l luam
pe tălpi.*

*S-a risipit și el
asemenea zilelor
cernute-n clepsidra
nevăzută
a timpului.*

Rugă

*În tine, Doamne, cred și-n cruce
Chiar dacă nu mă bat în piept,
Să-mi fie scut când mă vor duce
Pe drumul ultim, cel mai drept.*

*Nu-s nici, ostentativ, cucernic...
Te ești în mine, plin de har,
Te port în trupul meu, nemernic,
Singuru-mi templu și altar.*

*Te rog Preabunule-Ndurate,
Fă-mă să trec prin viață drept.
Aceasta-i tot ce-ți cer, Preaînalte,
C-așa socot că-i înțelept.*

*O viață ți-am slujit în taină
Iar tu m-ai privegheat de sus,
Fă-mă la fel, să nu-mi plec fruntea
În anii ce-i mai am de dus.*

*Iar când o fi să plec din lume
S-aud în urma mea, discret,
"Să-l odihnească Domnu-n pace
C-a fost un om cinstit și drept"*

Veșnicie

*Ciudatele mele
răstigniri
cioplite în corpul
copacilor
dormitează
în imensitatea parcului
trimițând spre veșnicie
răsufierea lor
mută și trufașă
vrând ,parcă,
să spună că
nimic nu e veșnic
decât ele.*

Mai stai

*Mai stai
să-mi murmur
neliniștea
pe care-o trăiesc
în preajma ta.*

*Mai stai
și nu îți cer
să faci nimic.*

*Mi-e de-ajuns
prezența ta
pentru ca să doresc
să nu se mai termine
nicicând
clîpa aceasta
sfîntă.*

Alăturare ciudată

*Privesc
înspre păduri
urmele verii
păstrate-n toamnă.*

*Printre crengile plopilor
despuiate de frunze,
oamenii
îmbrăcați în culori vii
par fantome mecanice
mișcându-se fără
un scop și un sens anume,
ai crede chiar fără rost
- nuanțe de iarbă
arsă de secetă
plâng asfințitul -
alături de stafiele
celor în costume cernite
și care-și plimbă bătrânețea
sub razele calde
ale soarelui.*

*E-atâta pace
în toamna Covasnei
că-ți picură-n seri
adieri cioplite în
zile adolescente
stropite din belșug
cu sentimente
dintr-un timp revolut*

Singurătate

*În spațiile rămase
între amintiri
îmi pasc turmele
de gânduri.
Riduri
pe obraji înroșiți
ai înserărilor*

Înserare

*O lună gălbuie
se cațără-n pini
pregătind așternut
veverițelor
obosite de joc
și păsăretului
sătul de cântat*

*Se-ntrec
spre culcuș
pe drumuri
doar de ele știute
miliarde
de insecte
trudite.*

*Nimeni nu
consemnează momentul.*

*Doar în vale
se cern
clopote
îmbiate spre somn.
Ostatic*

*Trăiesc acut sentimentul că
nu sunt decât
un biet ostatic*

*în războiul cumplit
în care poezia
își cerne aleșii*

*Mi-ajunge, totuși,
gândul
că am ajuns
printre cei
triați.*

*E-un sentiment
fericit
de împlinire.*

Riscul

*În orice confruntare
există
dorința acerbă
de a ajunge
pe piscuri,
de a te bucura
de priveliște
și de biruință.*

*Există și riscul
de a aluneca
pe panta urcușului
sau chiar
de a te pierde
pe drum.*

*Și totuși,
ce minunată e
această luptă
cu tine.*

*Te simți
un mic Sisif
în interminabila
căutare
a frumosului
ascuns în lucruri
banale.*

Litere

*Încerc de-o viață
să domesticesc
niște nărăvașe
insecte
și să le fac
să se așeze
în forma dorită.*

*Cred că
era mai ușor
de dresat
elefanți sau
hipopotami.*

*Dar satisfacția
de a vedea
micile litere-zburătoare
angrenate în stol
sau aranjate
în pagină
e mult mai aleasă
estetic.*

*Iar când
epitete, metafore,
alegorii
se adună-n versuri
simți că te-ai
împlinit.*

Desigur, veni-va zi

*Cândva, cine știe când ,
veni-va zi,
pierdută-n zile,
în timp, în istorie.*

*Suna-va trâmbița?
sau se va petrece-n tăcere??
mai degrabă-n tăcere...
o tăcere plină
sau deplină
și-o liniște ternă
dar eternă
când,
stăpân peste toate,
voi trece-n
eternitate.*

Și ne-om iubi

*Și ne-om iubi topindu-ne-n amurguri
Vom săruta întâii zori roșcați
Privind eternitatea cum se scurge
În brazi suiți pe creste, în Carpați*

*Vom obosi privindu-ne în suflet
Prin ceața despuiată din vâlcea
Strivindu-ne-n îmbrățișări proscrise
Adânci ca ochii tăi de peruzea*

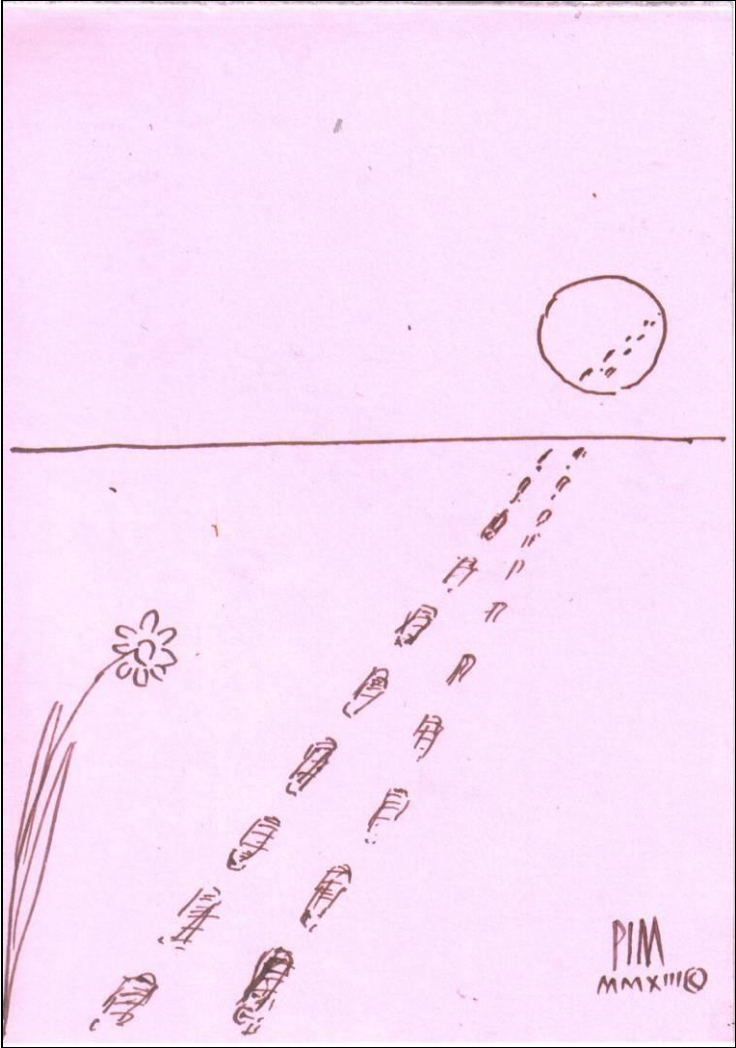
*Apoi ne vom ascunde-ntre petale
Sau după fulgii de omăt divin
Ne-om cufunda-ntre stelele din ceruri
Cu care ne vom contopi deplin.*

Dorință

*Lasă-mă să calc pe urmele pașilor tăi
și să-ți simt adierea de fluture
abia ieșit din rouă
să-ți admir zborul
și bucuria de a te opri
pe cele mai frumoase flori
pentru a te adăpa cu nectarul sfânt*

*poate-aș vrea să așez
capcane în calea ta
dar mi-e teamă
să nu te rănesc
cu vreo vorbă*

*și atunci
te admir în tăcere
și mă bucur
că ești*

Zile

*întorc
în fiecare zi
câte-o filă
dintr-o carte
ce n-aș mai vrea
să se sfârșească*

*dar cât de diferite
sunt paginile ! !*

*cele mai multe-s cu povești
sau cu poze
-imagini și oameni
ce parcă i-aș cunoaște*

*dar și foarte multe
sunt mute,
sunt goale*

*și mi-e atât de ciudă
că nu le-am umplut
cu nimic...
și zilele s-au scurs...*

Izvorul

*m-am bucurat ca un copil
azidimineată
când am simțit iar
inspirația divină
aducându-mi
minunata lume a poeziei*

*parcă am regăsit drumul
spre un izvor fermecat
care îmi dispăruse
pentru o vreme
din cale
și pe care îl visam
în atâtea nopți treze*

*eram un copil
ce-și regăsise
jucăria iubită*

Migrene

*s-atâră migrene
la margini de lumi
umbrind voioșia
din suflet
și răspândind
în jur doar miasme
la toate s-adaugă
o ciudată lehamite
de tot și de toate
desigur trec
printr-o pasă proastă
singura cale e
ieșirea în lume
acolo e atâta disperare
încât
îți revii ușor*

Vise...

*visez încă înainte de a mă culca
visez la toate cele ce s-au întâmplat azi
și mă gândesc ce bine ar fi
dacă le-aș putea repeta
chiar și în vis
poate le-aș finaliza altfel*

*visez să întâlnesc pe acei oameni
adevărați
căroră să le spăl picioarele
cu gândurile mele
cele mai curate
mulțumindu-le
pentru că există
și pentru că i-am întâlnit*

*visez să pot deschide
toate porțile ferecate
unde stau ascunse
tainele și misterele*

Imaginația

*mai lasă-mi, Doamne,
vie
imaginația
să pot vedea
ceea ce alții
nu pot.
Ceea ce se ascunde
îndărătul aparențelor,
ceea ce,
socotesc eu,
este numai al meu
chiar dacă acolo, în spate,
poate, nu este nimic.
Oricum,
este ceea ce cred eu
că este
și aceasta
îmi ajunge.
Este singurul lucru
al meu și
pe care nu
trebuie să-l împart
cu nimeni.*

Dorințe ascunse

*nu-mi place
să mă expun
nici în ce privesc împlinirile
și nici dorințele
nu știu cum să spun
dar mi s-ar părea
că dacă aș face-o
aș avea senzația
că mă expun gol
în fața oamenilor
ori tocmai pentru a evita
o astfel de senzație
prefer să-mi cenzurez
toate dorințele
și să le ascund
chiar și de mine*

Încercări

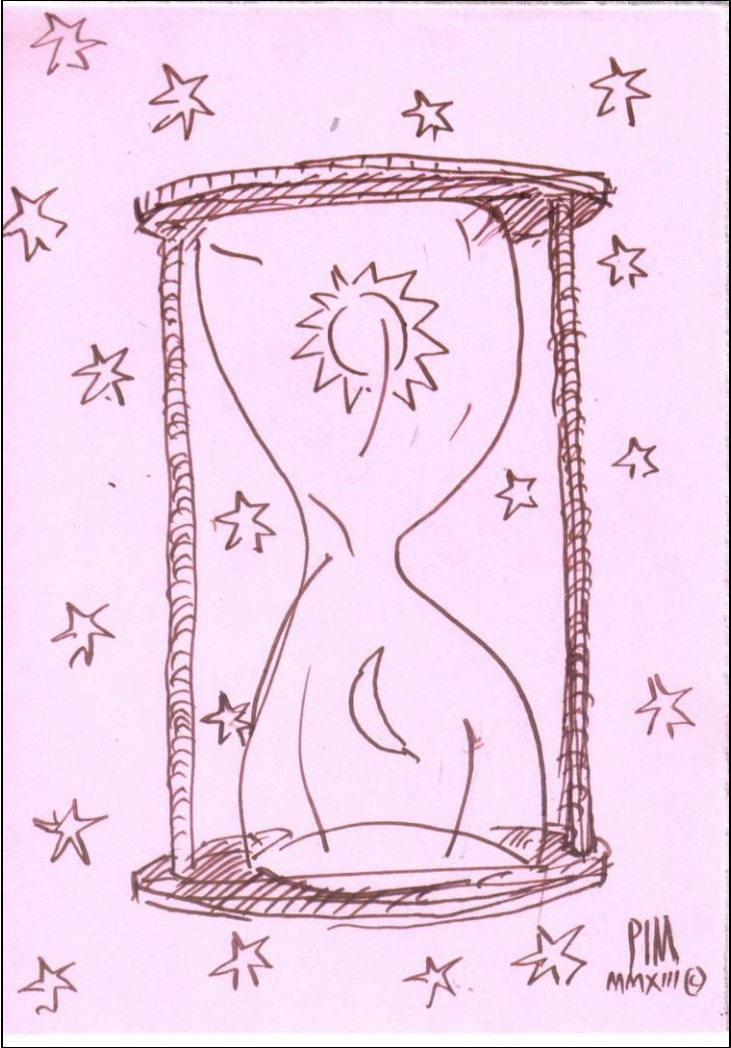
*încerc zadarnic
să mă adaptez
la niște realități
pe care nu le înțeleg
și poate nici nu vreau
ori tocmai de aceea
mi se pare atât de greu...*

*dar ce să fac ?
dacă cele ce mi se impun
sunt nedorite ??
până la urmă
va trebui să găsesc
un modus vivendi
și tare mi-e teamă
că acesta nu-mi va fi pe plac*

În dimineată

*în fiecare dimineată
aștept să se întâmple
o minune
una cum nu s-a mai văzut
care să schimbe
toate obișnuințele
toate frământările diurne
să facă altfel viața
ceva nemiavăzut
ori nemiîntâlnit...*

*și astfel trec orele
așteptând, așteptând,
și se face seară
și iarăși somn
și iarăși vise
și iarăși dimineată
care aduce
aceleași așteptări*

Restituiri

*dacă ar fi posibil
aș cere să mi se restituie
doar zilele care
mi-au fost răpite
de cei din jur
zile în care
n-am reușit
să-mi realizez
ceea ce mi-am
dorit să fac.
cred că nu este
o dorință prea mare
mai ales că
nu deranjează
pe nimeni.*

*mă supără
faptul că,
știind cât de scurtă
e viața,
unii își permit
s-o risipească
nu doar pe-a lor
ci și pe-a altora
parcă vrând să spună
că și alții
fac la fel
cu viața lor.*

Nedumerire

*îmi întorc mereu
privirile înapoi,
spre amintiri,
pe care
-nu știu cum se întâmplă-
dar le văd
cu fiecare zi ce trece
tot mai îndepărtate
și mai palide...
oare încep să-mi pierd vederea???*

Câteva prepoziții

*în mine
se năpustesc
șuvoaie de neliniști
care îmi fac tot mai grele
noapțile pe care cândva
le pierdeam
în fața colii albe
unde adesea mă apuca dimineața*

*la mine
vin tot mai mulți
să mă întrebe
ba una, ba alta,
spunându-mi că eu
am trecut prin multe
și trebuie
să le știu rostul*

*cu mine
fac tovărășie
vrând-nevrând
singurătatea și pustiul
cei din jur izolându-mă
pentru că
nefiind de-o vârstă cu ei
le par
de neînțeleș*

*pe mine
nu mă mai înțeleg
nici eu însumi
și mă tot minunez
de ce nu
mă înțeleg alții*

*lângă mine
tot mai des
își fac loc
vânturile reci,
și ploile, și moina,
și toate zilele
pe care nu le-am dorit*

*am păcătuit oare
cu ceva
de-am devenit
atât de străin
chiar pentru mine??
Toaletă diurnă*

*disdediminează
îmi fac toaleta diurnă
pentru a mă lepăda
de toate apocalipsele nopții.*

*mă spăl pe ochii minții
pentru a vedea cu luciditate
ceea ce mă înconjoară.*

îmi spun rugăciunea
cu adâncă credință
în Maimarele
deschid, cu emoție,
fereastra sufletului,
spun -cu emoție- pentru că
pe de o parte
mi-e teamă
să nu-mi etalez
în fața tuturor
harababura din sufletul
încă nepregătit
pentru asprimile zilei
și curiozitatea
de a vă privi pe toți
ca pe niște mistere
pe care trebuie
să le deslușesc mereu
și mereu
să vă privesc în suflet
pentru a mă convinge
că ați rămas
la fel ca ieri
și, pe de altă parte,
trăiesc permanent
cu teama
că fereastra mea
deschisă
e și tentantă

*pentru lotri
de a mă deposeda
de mine
și un real pericol
de a-mi pătrunde
și miasminele lui putrede
și miresmele
pe care le savurez
cu aceeași sfūciune
clipă de clipă
poate tocmai de aceea
mă claustrez adesea
în micul meu turn
și privesc asemenea
unui paznic la far
cu ocheanul spre voi
dar nu apropiindu-vă
ci îndepărtându-vă
cu teama
de a nu mă contamina.*

La capătul drumului

*spre mine
e-o cale prea lungă
de bătut
în fiecare clipă
și-atunci,
fie mă tratez cu indiferență
-specifică tuturor-
fie alerg
cu multe eforturi
să mă găsesc
sau regăsesc*

*aceasta e doar pentru mine
pentru că,
complicat cum mă știu,
nu-mi ofer adesea
decât o fărâmbă din mine
restul păstrându-l,
egoist,
pentru introspecție
cu frica de a nu fi
descoperit
în toată goliciunea*

Foame

*trăiesc acut
senzația de foame
aș înghiți pe nerăsuflăte
trufandalele
pe care le etaleză natura
spre a le admira*

*mereu simt
că nu-s sătul îndeajuns
de ce văd
și de ce aud*

*trăiesc însă
și cu teama
de a nu-mi strica silueta
și-atunci le privesc pe toate
de la distanță*

Rugă 2

*ajută-mă, Doamne,
să mă pot ruga
pentru toți ai mei*

*știi că sunt prea slab
pentru a te ruga
îndeajuns*

*de aceea,
te rog, Doamne,
întărește-mă
în credința mea,
dă-i sufletului meu
harul
de a-ți aduce osanale,
fă-l să lumineze
pe cei din jur
cu lumina ta
păzește-l
în fața tuturor răutăților
pentru ca
smerit și curat
să-l îndrept spre tine
îngenuncheat
în rugă fierbinte
spre iertarea
păcatelor noastre*

Eden

*în nopți târzii
mă claustrez
în propriu-mi Eden
unde să nu m-ajungă
nici zbuciumul zilnic
nici absurde tentații*

*pe neumblate cărări
mă ascund de mine
și-mi cânt
tăcutele melopei
în acompaniament
de flori iluzorii
ce cad din tufișuri
pudrate cu ceață*

*în misterioasa mea
grădină celestă
simt doar
că mi-e dor acut
de părelnice vise iscate
în somnul copacilor tineri
la ceasuri de-amiezi virtuale
când în patria mea
-minunata grădină a Domnului-
se odihnesc
cei damnați să vegheze*

*mă plimb printre ei
și simt sudoarea efortului
ce le picură-n gene
și drumurile mele-n neunde
se prefac
în savante tâlcuiri
cu arome de vers
pârquit sub
preacoaptele șoapte
desprinse din pomul oprit*

M-am ascuns de mine

*m-am ascuns de mine
în spatele meu
și m-am căutat
o bună bucată de vreme
dar nu m-am găsit
decât într-un târziu
când, într-o zi,
am căutat să fac ordine
în mine,
să mă debarasez de
atâtea gânduri
și sentimente
de care, simțeam,
că nu mai am nevoie*

*și-atunci,
cu surprindere,
am realizat că
încă mai există
și că nu-s nici măcar
prea prăfuit*

*cred că m-a menținut
în această ipostază
respectul și încrederea
în mine însumi
și, poate,
dorința dintotdeauna*

de a mă păstra curat

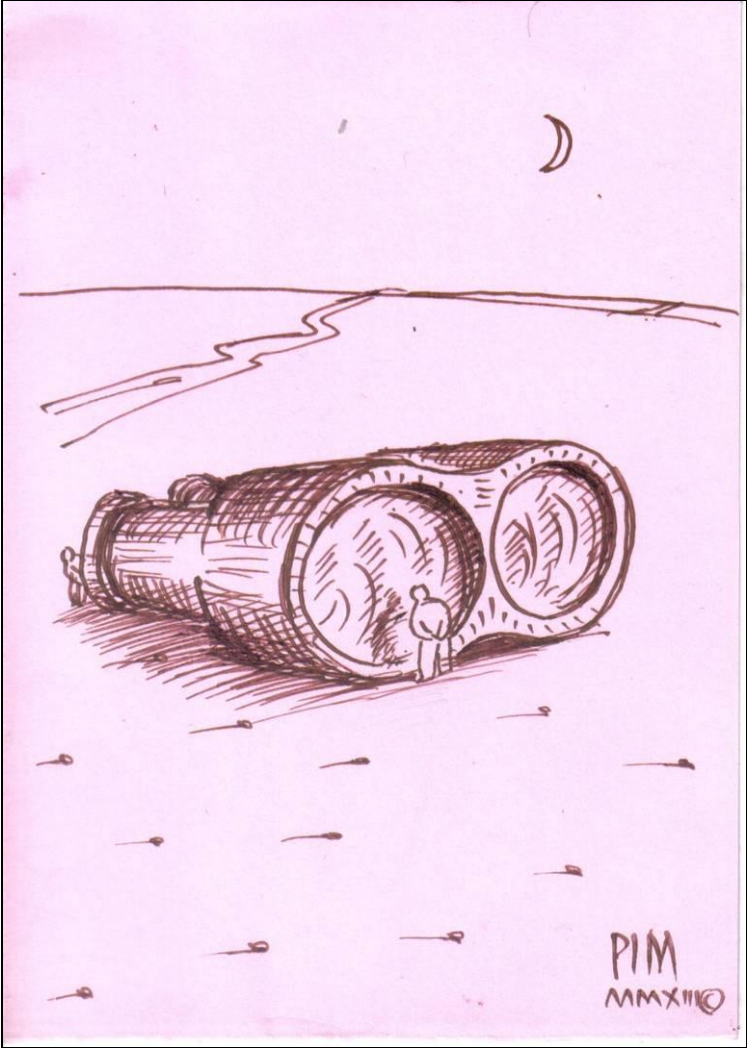
*să mulțumesc ursitei
că m-a ajutat
să mă regăsesc.*

Perspective

*mă trezesc deseori
la ore târzii
în noapte
și-mi fac analiza
relațiilor,
sprijinul sau disconfortul
pe care mi le creează*

*constat
cu surprindere
că mulți dintre cei
pe care-i consideram
aproapiați
sunt atât de departe
încât abia îi zăresc*

*desigur,
e valabilă și reciproca,
descoperind cu bucurie că,
printre cei pe care-i credeam
mai îndepărtați,
sunt unii, reale câștiguri
ale existenței
iată cum, deci,
aproapele-i departe
și departele-i aproape...
rămâne doar să încerc
o evaluare mai atentă
a celor ce
mă înconjoară*

Vulcanul liric

*seară de seară
aștept să erupă
în mine
vulcanul liric*

*aștept lava
de epitete
comparații
metafore
și alți tropi
care să-mi
împodobească
scrisul*

*și substantivele
se fac pietre,
și verbele
sunt forță
și lavă,
și adjectivele
sunt culori nemaivăzute
pe care, explicabil că le aștept,
cu nerăbdare, seară de seară.*

Dimineată

*asist uimit
în fiecare dimineată
la lupta cumplită
a soarelui
pentru a ieși
din închisoarea
ferecată cu gratii
a norilor
care se încăpățânează
să-l țină captiv
parcă pentru a
perpetua
efectele nopții.*

*când, însfârșit, răsare,
pe chipul său
nu apare rânjetul
biruitor
ci zâmbetul
adresat oamenilor
porniți în aventura
diurnă.*

*e lecția
celor puternici
și buni*

Reveniri

*Rechem, tardiv, tinerețea
pierdută în obsesii
și constat
că fiecare atingere doare
ca și cum ai atinge o rană...*

*Alunecă în abisuri
amintirile ce dor,
dar sunt atât de dulci
în suavitatea lor
adolescentină*

Amurguri transilvane

*Amurguri pasc pe dealuri obosite
Când vulturii se-ncaieră-n înalt
Și umplu valea plină de ispite
Topite în structura de bazalt.*

*Coboară ceața-n burguri transilvane
Și plâng oierii-n fluiere doinind
Se-ogoaie forfota dinspre saivane,
Torcând alene vise rând pe rând.*

*Dinspre fânețe se ridică-n slave
Tăceri trezind invidie în cer
Desprinse de pe Mureș și Târnave
În somn molatic se topesc și pier.*

*Poetului îi mai rămâne vreme
Să cearnă-n rime iederă și vin
Să le îmbrace-n straie de poeme
Odăjdii să le-atârne din senin.*

Trecut

*Tăvălugul vremii
adoarme sub glij de uitare
un întreg trecut
de la care nu mai aștepti
să revină în plan real
nici măcar avatar*

Persistă, mărețe resturi...

*În penumbra nesfârșită
așteptările rămân,
redevinind amintiri...*

Împăcare

*dintr-un oarecare motiv
pe care
l-am socotit justificat
am refuzat mult timp
a mai scrie*

*și-au trecut
mai multe zile așa...*

*când am revenit
asupta hotărârii
cuvintele
așezate frumos
în pagima albă
s-au uitat spre mine
cu reproș
ba chiar
mi se părea
că-mi fac gesturi obscene
ocărându-mă
pentru rușinoasa mea faptă*

*mi-am cerut
respectuoase scuze
și le-am promis penitență*

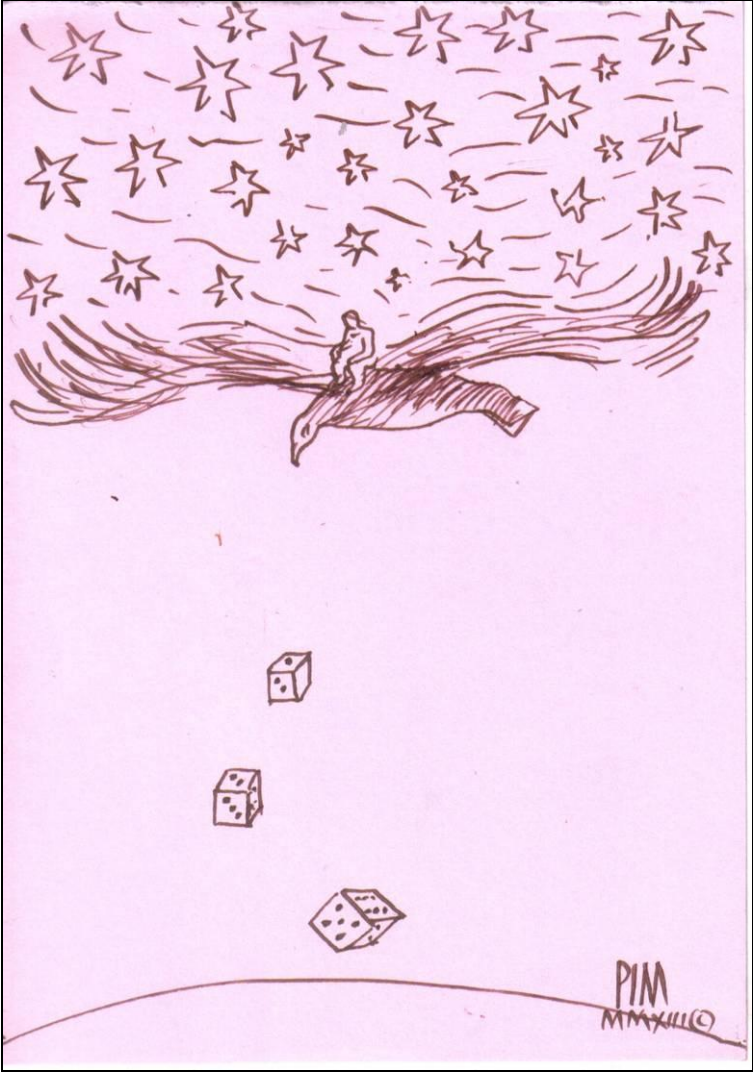
*doar așa ne-am împăcat
îmbrățișându-ne prietenește*

*adevărul este
că îmi era, uneori,
chiar frică de ele*

Hazard

*n-aș îndrăzni
să mă urc în spinarea
vulturului ceresc
dacă n-aș avea
ori certitudinea
că mă voi putea întoarce
ori nebunia și inconștiența
poetului
pornit spre aventură*

*ce-i drept,
dorința de a ști mai mult
și a face mai bine
merită tot riscul*

Căsuță în câmp

*Pe colină-ntr-o căsuță
Locuia, din vreme, măicuță,
Care-acum era bătrână,
Încinsă cu brâu de lână,
Povestind, măcar la creste,
Despre fiul din poveste.
Nu mai știe dac-a fost
Adevăr, cuvânt cu rost,
Sau l-a auzit cândva
Și l-a însușit și ea
Spunându-ți-o ca o plăcă,
Zi de zi tot mai săracă
Identificându-se,
Chiar sacrificându-se,
Așteptând ziua întreagă
Clipa sfântă, clipa dragă,
Doar veni-va trecătorul
Să-și repovestescă dorul
Pentru fiul ei cel dus,*

*Undeva, către apus,
Dus, cu turma lui pierdută
În imensitatea mută...
Dus cu turma lui departe,
Înspre zi sau înspre noapte...*

Imagini trecute

*Se-ntorc trandafirii
spre muguri
lăsând să zburde
amintirile...
Chiar dacă
pe ceru-mi
se-nghesuie
norii tomnatici
semănând vijelii.*

*Nimeni nu-mi poate
opri
imagini trecute
să mă ispitească*

*Locuiesc pe
același atol,
al meu,
împrejmuț
de ape senine.*

Lumea mea

*Mă-mbăt
de atâta singurătate.
Privesc în jur
spectacolul diurn
și-mi vine
uneori să aplaud,
alteori să fluier,
dar
mă simt mult
mai bine
în lumea mea...
să tac,
să cuget
și să mă bucur
că nimeni
nu-mi poate tulbura
singurătatea...*

Meditație

*La capătul zilei,
la ora de meditație
și de bilanț
constat,
cu reală satisfacție,
că n-am trăit
degeaba,
că,
în toată vânzoleala,
am reușit
să-mi semăn
ogorul cu vise,
chiar dacă rămâne
iluzia
c-am produs,
cu firave puteri,
proiecția
buzelor fierbinți
ale verii.*

Reîntoarcere

*A mai trecut un an din lungul caier
În sufletu-mi tristețile se-ncasier
Privind de sus, cu nespus drag, Covasna,
La ceasul când se mistuie priceasna.*

*Am regăsit aceeași caldă toamnă
Curgândă dinspre munți, distinsă doamnă,
Pudrată-n vălul brumei matinale
În cețuri și neliniști abisale.*

*Dar simt aceeași sărbătoare-piept
Și gândul preacucernic mi-l îndrept
Spre Cel De Sus, să-i mulțumesc fierbinte
Că m-a păstrat același, dinainte.*

Parfum de anemone

*Parfum de anemone mi-a-mbrobodit grădina
Și a lăsat-o-n paza unui cuc,
Sugestii suie-n aer îmbălsămând lumina,
Lăsându-mă să cuget nevolnic și năuc.*

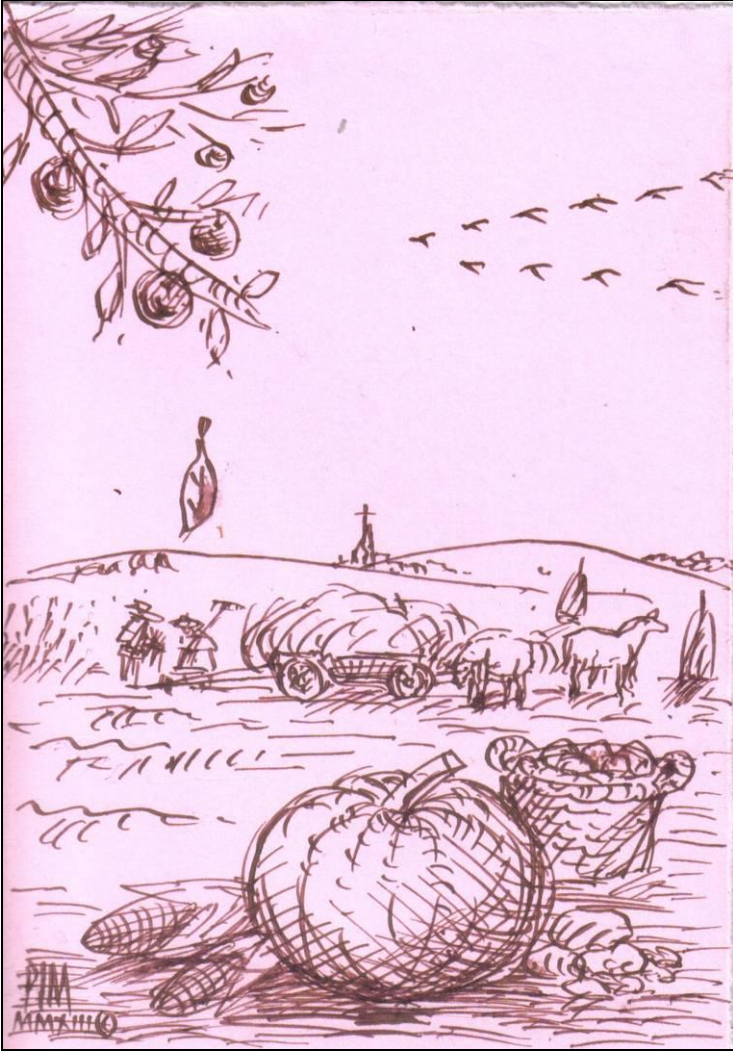
*Azi m-aș întoarce-n mine s-adulmec nenăscute,
Atavice porniri înspre înalt,
Dar nimeni nu m-așteaptă în drumuri cunoscute,
Sinistru arde-un sfeșnic pe stânca de bazalt.*

*Pășesc pe-aceleași urme-n tăceri crepusculare,
Parfumul de-anemone mi-e tainicul refren,
Surâd și-mi caut calea în viduri reci, stelare,
Mă-mbăt de frumusețea întâiului îndemn.*

Cules

*Privesc în jur
fascinat
de simfonia culesului
și-mi rup
din puținul meu timp
să-mi bucur auzul
și simțul olfactiv*

*Trăiesc
bucuria patriei
în toamnă*

Veleitar

Veleitar
aștept să curg-un vis
să-mi amurzească timpul
și-ncet să alunece
în abisuri sumbre
speranțele în care
m-am încrezut
mereu.

Simt
tot mai stinse
doruri
ce-mi populaseră
noapțile

Și, totuși,
mă-mbrac în vise
pe care
nu le-am uitat

Căutare zadarnică

*Am rătăcit
pe un drum fermecat
frumoasa mea copilărie
și toate încercările mele
de a o regăsi
s-au dovedit
zadarnice.
Dacă, totuși,
o întâlniți
pe drumurile voastre
căutându-mă
aș fi fericit
s-o recapăt.*

*Era îmbrăcată
în portul meu
ardelenesc
cu cioareci,
cămașă lungă de in,
cu pălăriuță
și brâu tricolor.*

*Îmi mai astâmpăr
din când în când
dorul
intrând într-un muzeu
etnografic*

M-aș întoarce

*M-aș întoarce
spre satul
lăsat în depărtări
să-și toarcă
singuratic
timpul.*

*Și, mai ales, m-aș întoarce
la vechii prieteni
lăsați la răscruce
să bată mingea.*

*Dar mingea
s-a spart demult
iar ei au uitat
să cumpere alta.
Mai ales
de când au învățat
alte jocuri.*

*Azi, cei mai mulți,
se joacă
de-a ascunselea
și uită
să se mai întoarcă.
Vrăbiuțele*

*La steașina casei
își făcuseră cuib
câteva vrăbiuțe*

*gureșe.
Mă învățasem cu ele
și mă bucuram
că nu sunt singur.
Asta,
până într-o zi
când puii au zburat
și, odată cu ei,
și gureșele mele
prietene.
Poate vor veni
din nou
la anul...*

Hârciog

*Mă simt ca un hârciog
cu genele lipite
scormonind fără răgaz
spre ceva
ascuns pentru toți
descoperit doar de mine
pentru fericirea
și liniștea mea*

*visez
la clipa
când galeriile mele
vor străpunge
adâncurile întunericului
acoperindu-mă
de lumină*

*aceasta
mă mai ține treaz
iar visul meu
devine viață*

Cuiul albastru

*iarăși
mi-am agățat visele
într-un cui albastru*

*trezindu-mă
m-am gândit
că astfel voi putea
să mi le duc
mai departe
...vise deșarte*

*am pățit
ca de multe ori în viață
când drumurile
s-au sfârșit
în cotloane*

*și ce e mai neplăcut
e faptul că
acele vise-doruri
erau cele mai
ispititoare*

Poveri uitate

*Singur trec de la o vreme
Lăsând dorului să cheme
Șarpele cel blând al vieții
Strâns în chingile tristeții*

*Simt poveri uitate-n cale
Rana-nvingerilor tale
Mers semeț de ciută blîndă
'n căutarea ei, flămîndă...*

*Mi se scurg pierdute-n gene
Căutatele-mi catrene
În care-am surprins odată
Strop de dor, undă curată.*

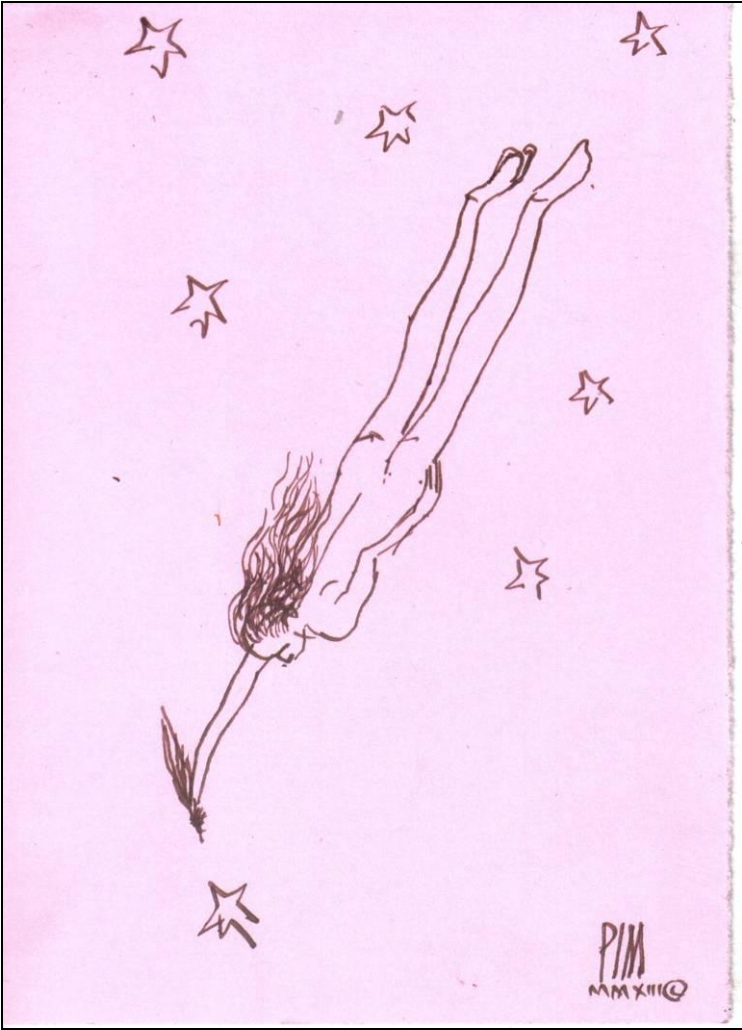
*Nu-mi plîng dorurile duse
Nici tristețile apuse
Ci adun, în rime stranii
Peste care s-au scurs anii...*

Chemări

*Răcori îmi cuprind
trupul trudit
chemându-l la odihnă,
la somn sau, poate...*

*Nu mă- mbie
decât
voluptatea cufundării
în mlaștina fără scăpare
a creației*

*Oricât ar părea de ciudat
orice nou produs al imaginației
-zis createoare-
nu e decât
cufundare,
iremediabilă,
în magma vâscoasă
a germinației,
în permanenta dorință
de a pătrunde spre
puritatea, visată
de toți creatorii,
a izvoarelor
desprinse din visul
ucigător de frumos
al cuvântului măiestru,
atât de necesar
zidirii*

Salut străbun

*Mereu, pe toate drumurile,
te întâmpină oameni
dându-ți, respectuos,
binețe.*

*Mereu, același „bună...”
fie că-i vorba de dimineață,
de zi sau de seară*

*Mi-e dor de
străvechiul „noroc”*

*Dar, poate
că lumea l-a uitat...*

*Îl mai auzi, arare,
dar rostit
cu o jumătate de gură,
...cu sfială
sau frică, parcă...*

Unde...?

*Găvane reci
sorb
plânsul șarpelui
tăcerilor scurse
neîncetat...
ostoite-s, parcă,
trăiri nesfârșite
de vulcani neplânși...
Nu mai scap din ele
nici măcar
lacrimi-noroaie
care să umezească
zbârciturile feței
dup-atât-amar
de vreme irosită
în stranii retrospective...*

*Unde s-au dus oare
vechile vise?...
ori idealuri?...*

Văi culcate

*Culcate sunt, parcă,
și văile
așezate sub drumuri
căutând să le susțină
în marea lor responsabilitate
de a conduce și îndruma
pașii grăbiți
ai celor
ce-și caută urma...*

*văile ademenesc
asemenea cocotelor
cerându-și tribut
de nesomn...*

Șoptește-mi

*Șoptește-mi să plec...
și totuși, nu știu,
dacă vrei să-ți las singurătatea
sau s-o fac
și pe aceasta pierdută
în baia de mulțime
pe care o făceam
împreună ??*

*cred că, dacă te-aș lăsa singură,
te-aș pedepsi prea aspru...*

*Tu ești a tuturor...
demult nu ți-ai mai
aparținut
ție !*

*Voi veni, spășit,
să te-ntreb
curând...
sau, poate, nu te voi
mai întreba nicicând.*

Amurguri

*Amurguri culcate lasciv
peste câmpii transilvane
te-ndeamnă
să te-mbăiezi
despuiat
în dogoarea roșcată
a unui cer, el însuși
lipsit de umbra norilor
plecați,
încărcați pe Carul Mare
la care s-au înhămat
bidiviii vântului
lăsând în urmă-le pârjol...
Nimic nu este mai răcoros
ca o astfel de baie fierbinte
când soarele apune
răpus
de oboseala unei zile
lungi
de august.*

Sugerare

*Poezia adevărată
îmi pare
ca o
intarsie pe suflet,
ca o
incizie simbolică
spre adâncimile
insondabile
ale sentimentelor.*

*acolo,
plutind în derivă
sugerările
par luminate
de vitralii cerești*

CUPRINS

<i>Pe-alei de azalee, de GEO RĂEȚCHI/5</i>
<i>„Mobilă și durere”!?, de MARIANA CRISTESCU/6</i>
<i>Poezia/11</i>
<i>Casă în câmp/12</i>
<i>Remember/12</i>
<i>Dor/14</i>
<i>Clepsidră/16</i>
<i>Rugă/17</i>
<i>Veșnicie/18</i>
<i>Mai stai /19</i>
<i>Alăturare ciudată/20</i>
<i>Înserare/22</i>
<i>Riscul/25</i>
<i>Litere/26</i>
<i>Desigur, veni-va zi/27</i>
<i>Și ne-om iubi/28</i>
<i>Dorință/29</i>
<i>Zile/31</i>
<i>Izvorul /32</i>
<i>Migrene/33</i>
<i>Vise.../34</i>
<i>Imaginația/35</i>
<i>Dorințe ascunse/36</i>
<i>Încercări/37</i>
<i>În dimineată/38</i>
<i>Restituiri/40</i>
<i>Nedumerire/41</i>
<i>Câteva prepoziții/42</i>
<i>La capătul drumului/46</i>

Foame/48
Rugă 2/49
Eden/50
M-am ascuns de mine/52
Perspective/54
Vulcanul liric/56
Dimineață/57
Reveniri/58
Amurguri transilvane/59
Trecut/60
Împăcare/61
Hazard/62
Căsuță în câmp/65
Imagini trecute/66
Lumea mea/67
Meditație/68
Reîntoarcere/69
Parfum de anemone/70
Cules/71
Veleitar/73
Căutare zadarnică/74
M-aș întoarce/75
Hârciog/77
Cuiul albastru/78
Poveri uitate/79
Chemări/80
Salut străbun/82
Unde...?/83
Văi culcate/84
Șoptește-mi/85
Amurguri/86
Sugerare/87